

I køkkenet. På toilettet. I kontorstolen

I forgårs døde Dietmar. I dag tror jeg, Lambubo forsvandt.

Hver gang jeg åbner døren ud til opgangen, er Dietmar på vej op ad min trappe, målbevidst, skjulende den lille halten.

Hver gang jeg går ud i entreen, står han der og rækker mig en gave, et køkkenredskab, jeg ikke kender. Han har stadig frakken på. Han vil altid have, at jeg skal gætte, hvad det er, og det gør mig altid lidt nervøs. Han spørger: „Hvad tror du så, *den* her skal bruges til?“

Når jeg går ud i køkkenet, står han der og spejler sig i pastamaskinen. Og ligegyldigt hvad jeg bruger ovnen til, tænker jeg på konkurrencen, vi afholdt mellem de forskellige slags brød. Koldhævet valnøddebrød. Grydebagt med soltørret tomat. Fransnbrød mod baguette.

Han siger igen og igen: Valnøddebrødet vinder.

Jeg forsøgte for lidt siden at se en science fiction-film. Når personerne rejste i tiden, blev de splittet op i atomer, der satte sig sammen igen og genskabte dem, når de var nået deres destination. De måtte ikke gøre det for ofte. Den sidste gang gik det galt for hovedpersonen, han blev sat forkert sammen og var ikke længere sig selv.

Jeg har tænkt på, at det er det, der sker, når mennesker dør brat.

Jeg har tænkt, at tallet 3 måske kun er magisk, fordi det er det antal mennesker, vi kan tåle at miste brat, før vi ikke kan sættes sammen til det, vi var.

Jeg var 12 år, da jeg mistede den første. Det var min far. Det var astma. Det var i vores gård. Ambulancen kom for sent. Jeg tog til ridning et par dage efter, det er den følelse, jeg husker, når jeg tænker på at miste min far: mig, der sidder forstøvet på ryggen af en hest i en skov.

Den anden, jeg mistede brat, døde i en bilulykke. Vi havde en slags forhold. Jeg var forelsket i ham. Han havde en kæreste. Vi gik ikke i seng med hinanden, vi beholdt altid alt tøjet på, når vi kyssede på den madras, han havde på gulvet i sin lejlighed. Det var den første lejlighed, jeg var i, som en af mine venner boede i alene. Han spillede

Phil Collins på anlægget, vi spiste eller drak aldrig noget, det eneste, vi lavede, var at kysse og se på uret.

Den tredje mand, der døde brat, var Dietmar. Det var i forgårs.

Vi var en flok af hans venner, der skulle have besøgt ham i Beograd. Han og jeg havde været i Beograd før, vi havde sammen fundet hotellet, hvor vi skulle have boet. Det hed Hotel Moskva; vi havde moret os over, at det hed 'Moskva'. Jeg var til en forandring gået i gang med at pakke tidligt. Jeg havde pakket kjoler og strømpebukser – den ene kjole har aldrig været brugt, den er sort med et grønt bånd i livet. På onsdag, da vi skulle have besøgt ham, har han været død i fem dage.

De fleste af hans venner har kælenavne, som han har tildelt dem. Os der skulle have besøgt ham var: Fromme (min kæreste), Phlinke, Don K og Robert, der ikke nåede at få et navn. Vi havde aftalt, at Fromme, Phlinke og jeg skulle ankomme en dag før de andre. Vi skulle have spist med Dietmar på en restaurant, der var en tidligere manufakturhandel, bordet var bestilt. Vi skulle have siddet på balkonen inde i hotellet med udsigt over lobbyen og haft drinks klar til, når de to andre ankom. Der var en bestemt drink, der ikke var en gin og tonic, men mindede om den, som Dietmar mente, Don

K ville elske. De skulle være kommet trækkende ind med deres kufferter i hotelfoyeren, og så skulle vi have vinket fra balkonen. Vi havde talt om små flag. De skulle have set op og tænkt: Sikke et fantastisk sted, vi er ankommet til! Vi skulle have forsøgt at drikke Phlinke fuld. Don K skulle have udbrudt: I har ret! Jeg elsker den drink!

Vi havde aftalt det hele.

Jeg kan ikke slippe af med de rum, jeg var i, da jeg fik beskederne.

Min far: Jeg står i køkkenet. Jeg har lige hældt dejen til en sandkage over i en form. Politiet ringer på døren. Jeg glatter toppen af kagen med en kniv. Jeg står med en kniv, da jeg får at vide, at min far er død. Da de siger det, taber jeg kniven ud af hånden og falder. Køkkengulvet er køligt, jeg har bare ben. Min storebror kommer farende ud fra sit værelse.

„Sådan en lille pige,“ siger den ene betjent. De græder begge to. Voksne politimænd, der græder.

Min næstenkæreste: Vi spiller rollespil i ungdomsklubben. Min veninde og jeg er klædt ud som adelsdamer, hele klubben er pyntet op. Telefonen ringer. Jeg har et slør over håret. Jeg kæmper med at få det af, så jeg bedre kan høre, hvad der bliver sagt. Jeg låser mig inde på toilettet. En eller anden

har ikke fået slukket helt for vandhanen. Min næstenkærestes ven siger: Han blev mast i bilen, han lever stadig, men han klarer den nok ikke.

Dietmar: Jeg er i min og Frommes lejlighed i Brønshøj. Jeg har to forskellige sokker på. Jeg sidder i min kontorstol foran computeren. Phlinke har ringet fire gange. Jeg er lidt irriteret, da jeg finder flybilletterne frem på computeren. Jeg tror, det handler om, hvor vi skal mødes i lufthavnen. Phlinke siger: „Han er omkommet i Beograd.“

Dobbeltdørene ind til værelset, hvor jeg sidder, bliver flået op.

„Hvad er det?“ råber Fromme, „hvad er det?“

Jeg siger: „Dietmar er omkommet.“

Bagefter synes jeg ikke, ‘omkommet’ lyder som ‘død’. Det lyder lidt som ‘blevet væk’ eller ‘skyllet op på en strand’, som noget, man måske kan komme sig over. Jeg slår det op. Der står: Utallige sangfugle er i nyere tid omkommet af kulde i hårde vintre.

Der er noget ved hans bratte dødsfald, der fremkalder og forbinder de andre rum, så jeg føler mig til stede i dem samtidigt. I køkkenet. På toilettet. I kontorstolen. De smelter sammen til ét sted. Her hører jeg måske hjemme. Her bilder jeg mig ikke noget ind. Her ved jeg, at det ikke er sjældent, ikke er usandsynligt, det er hvert øjeblik,

alle dem, jeg elsker, kan komme til skade eller dø.
Her står jeg med åbne øjne og ønsker aldrig at
elske igen.

I køkkenet. På toilettet. I kontorstolen.